

FLOWERS OF THE SEA

Bij elke verhuizing of andere opruimactie stel ik altijd één boek uit voorzorg veilig. Ik kreeg het ooit van mijn gepensioneerd collegae Jo, die ik meenam op een zeiltocht langs de Engelse en Schotse oostkust. Hij had alle literaire werken over zeeën en oceanen gelezen, maar was nooit eerder zelf een zeehaven uitgevaren. De Noordzee, die – op enkele offshore platforms na – nog ruim en open was, inspireerde hem mateloos. Alles wat zich als poëzie of citaat over de zee in zijn geheugen had genesteld, kwam naar boven en vulde de kuip. Slauerhoff begeleidde de dageraad, Shakespeares *The Tempest* legde beslag op de middag en in de purperen gloed van het avondlicht was altijd wel plek voor een Duitse romanticus. Weer terug in zijn dorp op Terschelling stuurde Jo me dit boek: *Flowers of the sea*, een verzameling verzen en gedichten uit drie eeuwen Britse maritieme historie. De versregels die het boek zijn titel geven, zijn in de 18^e eeuw op papier gezet door Edward Boscowen, admiraal in de Royal Navy:

I beg, my dear will not be uneasy at my staying out so long. To be sure, I lose the fruits of the earth, but then I am gathering the flowers of the sea.

“Hier gaat het om,” schreef Jo erbij. “Al die andere ijzervreters kun je negeren, maar deze regels moet je in je hoofd prenten.” Dat heb ik gedaan en al vele malen zijn ze, voorafgaand aan een langere tocht, het motto geweest voor een beetje zelfonderzoek. Wat ga ik zoeken op zee? Wat zijn mijn verwachtingen? Welke *fruits* laat ik achter en met welke *flowers* wil ik terugkomen? Telkens weer merk ik hoe lastig het is om de juiste termen te vinden. Onze taal heeft bijna geen woorden voor wat de zee je kan bieden. Meestal kom ik niet verder dan een gebrekkige poging om die *flowers* te omschrijven. Vraag mensen wat de zee hen doet als ze er vanaf de kust over uitkijken. De ruimte, het licht, de rust, de zilte wind, de natuur – veel meer zul je niet oogsten. Het zijn probeersels om iets te zeggen over de omgeving die kennelijk iets doet met het gemoed.

Wat je achterlaat als je zee kiest, is veel concreter te benoemen en dat geeft ook meteen aan hoe knap Boscowen de vruchten

van het land tegenover de bloemen van de zee heeft geplaatst. Vruchten zijn voedsel. Je kunt ze proeven, eten, verwerken tot allerlei producten. Het zijn nuttige dingen, ja: vooral dingen. Naar bloemen daarentegen kun je alleen maar kijken. Ze werken met vormen, kleur en geur op je gevoel, meer niet, maar dat is al heel wat.

Ik sta nu weer aan de vooravond van een flinke zeiltocht, ditmaal twee maanden naar Haparanda, helemaal bovenin de Botnische Golf. Mijn lief gunt me die reis, maar gaat zelf niet mee. Ik kan scherp uittekenen wat ik de komende maanden ga missen. Maar zoals altijd blijven de *flowers* oningevuld. Van eerdere reizen weet ik echter dat het zo goed is. Twee maanden lang vooral te gast zijn in een omgeving waar zee, wind en weer de regie voeren. Niet productief hoeven zijn, geen opgaven hebben om uit te voeren, niet over van alles en nog wat beslissingen moeten nemen, los zijn van een gevestigde sociale context, klokkentijd omruilen voor zonnetijd. Water, lucht, aarde en graag een beetje zonnevuur alleen maar ondergaan, wat dat met me doet, zullen mijn *flowers* zijn.

Rob Bijnsdorp is journalist, communicatieadviseur en zwerver op en langs het water. De nieuwste ontwikkelingen in jacht-ontwerpen en navigatie-elektronica gaan aan hem voorbij. Maar des te meer gaat zijn aandacht uit naar de kwaliteit van het leven aan boord en naar de bijzonderheden van het water waarop we varen.

“**MIJN LIEF GUNT ME
DIE REIS, MAAR GAAT
ZELF NIET MEE.
IK KAN SCHERP
UITTEKENEN WAT
IK DE KOMENDE
MAANDEN GA
MISSEN.**”

